

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru Instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Bucuria datoriei împlinite

Nimeni nu știe preții sănătatea decât în ceasul în care a pierdut-o. Poate fi ea cel mai mare bun al vieții și cel mai de preț, — din care izvoresc toate celelalte bunuri — omul nu o bagă de seamă câtă vreme o are. Altfel toți oamenii sănătoși ar fi mereu veseli, plini de bucurie, orice luptă grea ar avea de dus aici în lum. Numai în boala grea ne vine mîntea românului cea din urmă și oftăm: „De-ași fi sănătos, nu mi-ar păsa de nimica. Orice aș îndura.

Tot așa suntem și cu nepriceperea și nesimțirea datoriei împlinite. Avem, toți cei harnici și muncitori, prilej să ne bucurăm, în fiecare zi, la capătul muncii noastre, pentru ce ace am săvârșit, dacă am făcut un lucru bun. Totuși noi nu ne dăm seama că ne-am împlinit datoria și că ne putem bucura, decât dacă la capătul muncii noastre avem și răsplată sau câștigul. Dacă aceasta nu se arată, ne simțim triști, nemulțumiți sau chiar nenorociți.

E limpede, astfel, că noi nu ne bucurăm de datoria împlinită, ci numai de câștig. Așa că de avem dobândă chiar fără muncă, fără a ne împlini datoria, ne eșim din piele de bucurie. Iar dacă muncim întins și răsplată nu se arată de nici-căiri, nu ne putem bucura.

Este un adevăr vecinic că muncitorul e vrednic de plata sa și că nime nu muncește fără gândul de a avea o dobândă. E o lege a vieții aceasta.

Și totuși nu totdeauna avem după muncă și câștig. Sau nu îl avem atunci îndată, — vine mai târziu. Și în astfel de împrejurări suntem mereu triști și nemulțumiți.

Trebuie să înțelegem și să ne împrietinim cu adevărul, că prilejul de mulțumire și de bucurie nu trebuie să fie pentru noi câștigul, ci însăși lucrarea din care poate el ieși, însăși datoria împlinită. Câștigul poate veni ori ba, acum ori mai târziu, poate fi mic sau mare, de cele mai multe ori nu atîrnă de voința noastră. O secetă arde toată recolta fără să ne întrebe. Dar de voința noastră atîrnă însăși lucrarea, datoria împlinită. În această împlinire a datoriei stă meritul și vrednicia noastră. Și dacă ne facem datoria, dăm dovadă de vrednicia noastră de oameni și trebuie să simțim o mare bucurie, zicând: „Ce-a fost partea mea, am împlinit”.

Dealtfel nu e om în lume, care să nu simte în anumite prilejuri bucuria datoriei împlinite. Lucru de mare însemnătate este: să simțim această

bucurie ori de câte ori ne facem datoria. Atunci, cu toată lipsa de răsplată, am umbla cu capul sus, și nu n-ar turti la pămînt necazurile. Am fi ca și omul cu minte, mereu vesel, pentru că se bucură de sănătate deplină. — Căci împlinirea datoriei e sănătatea sufletului.

ION AGÂRBICEANU

Privirea și păcatul

Nu tot ce vede ochiul, poate potti inima

Pentruca să nu cădem în păcat, trebuie să ne ferim de a privi cu ochiul, tot ceace ne-ar putea ispiti. Să ne ferim de-a privi piese teatrale sau de cinematograf, cu caracter imoral, care ne fac să pottim, ceace nu este permis, ceace este păcat. Să ne întoarcem privirea dela vitrinele în cari sunt expuse atâtea lucruri ispititoare și deșarte, cari ne atrag, ne fac să păcătuim.

Căți nu au căzut în păcat pentruca au privit unele lucruri, pe cari apoi și le-au însușit, căci nu au putut rezista ispitei.

Să ne întoarcem privirea dela tot ceace poate să trezească în noi poftte, dorinți sau gânduri rele și s'o îndreptăm spre acel loc, de unde putem învăța să iubim, să ne rugăm și să ne jertfim. Acel loc e Biserica Domnului.

Deschide ochii și privește mizeria din jurul tău. Privește orfanul și săracul care cere milă...

Imparte binetacere și mângâere, celor lipsiți. Nu trebuie să fii bogat pentru a face un bine. Din puținul ce-l ai, ajunge o fărîmătură cât de mică, să dai acelora care nu au nici atît, căci ajutând pe cei lipsiți, îți aduni comoari în cer.

A. C.

DUMINECA III-a DUPĂ RUSALII

CALEA SUFLETULUI

În timpurile vechi și noi, omenirea însetoșată după fericirea cea adevărată, a alergat și aleargă în căutarea ei.

Precum în largul mării zbuciumate, cuprinsă de furtună și zarea acoperită cu negre perdele de nori, trebuie să fii seama la anumite instrumente care îți arată calea cea adevărată, tot așa pe marea furtunoasă a vieții trebuie să fii seama de glasul care îți spune cu precizie care este calea pe care trebuie să se îndrepte sufletul.

Acest glas este al Conștiinței.

Omului, Dumnezeu i-a dat minte luminată și voință liberă pentru a-și cunoaște rostul pe acest pămînt. Lumina minții se poate însă și înșela, iar voința poate să fie împiedecată de grele ispite. Deaceea amîndouă au nevoie de un sfătător bun, de un ajutor.

Sfetnicul acela bun, este glasul, care ne strigă pe ce cale să ne îndreptăm pornirile sufletului. Această lumină din noi se numește conștiință.

Al cui este acest glas? Este al Domnului care sălășluște întru noi și care ne arată calea spre fericire.

Omul căzut în noaptea păcatului nu va putea să aibă o vieță fericită, pentru că noroiul plămădit din nelegiuiri va face să ruginească strălucirea sufletului.

Un om cu rugină, a cărui conștiință este pătată va avea în drumul vieții sale, remușcări în orice timp. Vieța lui va fi un adevărat calvar, Liniște și pace nu va găsi oricît va căuta.

Fiecare să se străduiască a-și ținea conștiința curată și sufletului să-i păstreze strălucirea; adică, să nu se lase prins de vâltoarea bunurilor lumești, cari dacă le dai prea mult preț — te târește pe nesimțite în primejdia ispitelor; iar acestea la rîndul lor, te duc la păcat.

Să căutăm deci, ca în scurgerea vieții noastre să ascultăm întotdeauna de glasul conștiinței. Dacă grijile lumii acesteia vor încerca ca să ne facă surzi, vor încerca să pună stăpînire pe noi să ne opunem din toată răsputerea. Să îndreptăm ochii sufletului spre Domnul și atunci vom fi cu adevărat fericiți, iar greutățile vieții care se vor așeza pe umerii noștri, ne vor fi cu mult mai ușoare, căci prin darul Lui ne va netezi **Calea sufletului.**

G. BOTARLĂ

Eroism misionar

Părintele Damian este cel dintău misionar al leproșilor din insula Molokai, loc de suferințe groaznice, unde stau închise putregaiuri vii, sdrențe umane, cu părul zburlit, cu barba negrijită, cu mâinile și picioarele despo ate de carne, cu înfățișări spectrale.

Născut într'un sat din Flandra (prov. Belgiană), Damian de Venster a intrat de timpuriu într'o Congregațiune misionară

și se puse să învețe limba insulelor Sandwich, așteptând cu nerăbdare ca superiorul să-l trimită acolo.

Ajuns misionar în insulele Sandwich, Părintele Damian muncește și se roagă. Se pricepe la toate. Construește case, face conducte de apă, instrumente de muzică. iar zgomotul acelor instrumente îi amintește atelierul din Nazaret.

El e misionarul ideal care nu râvnește altceva decât numai slava lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor.

Istoria celor 7 chefuitori

În limba germană am citit un mic teatru intitulat „Potopul”. Oglindește admirabil vremile și oamenii de azi. Iată-i pe scurt cuprinsul.

Șapte oameni se puseră într-o noapte de chef la o crășmă. Afară ploaia. Înăuntru oamenii beau, răcnesc și sudue „între-cându-se a se arăta unul mai a dracului decât celalalt”. Dar afară ploaia se întetește. S'aude vuetul valurilor. E inundație. Nu mai e chip de plecare. Crășma e încunjurată de valuri fioroase. Veselia a amuțit. Injurăturile au încetat. Apa crește văzând cu ochii. Cei 7 încep a se certa: „tu mai îndemnat să viu astăzi la crăciună... tu nu m'ai lăsat să plec mai devreme”... Dela sfadă, lucrul ajunge la bătaie. Zboară scaunele, palmele, dumnezeiele și pumnii.

Dar deodată, ușa crășmei e izbită înlături cu putere. Apele năvălesc cu furie înăuntru. E potop. Orice încercare de scăpare e zadarnică. Cei 7 se umplu de spaima morții. Bătaia deodată încetează. Stau în fața morții și iată-i schimbați cu desăvârșire. Măinile lor se împreună în semn de rugăciune. Simt deasupra lor fâlătrile morții. Se apropie unii de alții... nu mai sunt dușmani. Sunt frați. P'âng și se roagă cu lacrimi ferbinți. Se îmbrățișează. În fața morții par'că s'a topit tot răul și toată ticăloșia din ei.

Dar deodată, ploaia încetează. Apele încep a scădea. Zorile se ivesc. Primejdia a trecut, cei 7 au scăpat.

Și oare ce fac cei scăpați din gura morții? Au plecat căiți? Da de unde. *Ei își ziseră: scăparăm de potop... a naibii mai fu și furtuna asta... bine că scăparăm cu atât... pentru asta să face să mai bem una și să ne bucurăm... să-i tragem un aldămaș...*

Și — de bucuria scăpării —

cei 7 mai traseră o noapte de chet.

Florile din sufletul ior repe-de s'au ofilit. Au devenit iarăși ceece au fost mai înainte: „unul mai al dracului decât celalalt” cum îi întitulează neamțul.

Cam în chipul celor 7 chefuitori suntem și noi. Suntem oamenii lui Dumnezeu, plini de dragoste și iubire frățască, numai până ce peste capul nostru ploaia cenușă, grindină și alte urgii, iar sub picioare se cutremură pământul. Dar îndată ce scăpăm de urgia cerească, „facem iarăș tot acelea urăciuni”.

Din frontul războiului îmi scria un poporean că de va scăpa, apoi trei sferturi din

Strigăte desnădăjduite

Strigăte desnădăjduite, strigăte sfășietoare, străbat pânăia auzul nostru. E strigătul credincioșilor, a căror *vieată este amenințată, pentru singurul fapt că ei cred în Isus Hristos și nu se sfiesc a-L mărturisi*. Aceste strigăte străbat pânăla noi, din îndepărtata Spanie, țara în care astăzi se dă cel mai cumplit războiu, între servii diavolului și oastea lui Isus.

Servii diavolului caută să distrugă tot ce este dumnezeesc, tot ce este sfânt. Dărâmă altare și biserici. Ucid preoții și călugărițele. Femeile și chiar copiii sunt chinuți și uciși în modul cel mai barbar.

Dacă citești în ziare faptele lor bestiale, te îngrozești văzând că ce sunt în stare să facă acești oameni, fără credință în Dumnezeu. *Bolșevism sau moarte!* Iată deviza lor. Și ce moarte! Să vă citez numai un caz din cele multe pe care l'am citit în ziare. Într'un orașel, de unde trebuiau să se refugieze, au intrat într'o casă câțiva din-

vieța lui le va petrece în rugăciune.

L'am văzut după războiu, izbînd cu mâna în masa unui birt și suduind de cele sfinte de te lua o groază.

În Moldova, pe timpul când se întunecase ziua la amiaz și ploaia cenușă, oamenii au tras clopotele și s'au strâns în biserici. Însă peste câteva zile răsunau iarăș crășmele și păcatele. Ne spăimântăm de semnele cerului, dar nu ne îndrep-tăm.

Neascultarea lui Faraon s'a gătat cu peire în valurile Mării Roșii. Acesta e și azi sfârșitul neascultării de Dumnezeu: peirea în valurile perzării sufletești. Vremile noastre sunt vremuri biblice, sunt vremuri prin cari Domnul Dumnezeu vorbește cu noi. Câți însă aud și ascultă chemările Domnului?

(Trăim vremuri Biblice) I. T.

tre aceste bestii — căci altfel nu-i putem numi — și au târat cu forța pe o fetiță de 5 ani, împreună cu mama ei, într'un șopron. După ce și-au bătut joc de tetiță, au trântit-o cu capul de perete, stropind cu sângele ei, peretele, care a fost martor le această odioasă crimă. Toate aceste le-au săvârșit în văzul mamei ei, pe care la urmă au împușcat-o.

Iată faptele acelor, cari nu cred în Dumnezeu și au respins din sufletele lor pe Hristos! În sufletul acestora se incuibează satana cu toate invențiile lui drăcești.

Toți acei cari ați pierdut pe Hristos, gândiți-vă la barbariile desfășurate în Spania, asupra Bisericii și asupra credincioșilor. Gândiți-vă și vă cutremurați, căci pedeapsa lui Dumnezeu va veni peste acești nelegiuți de o mie de ori mai groaznică.

Strigătele acelea desnădăjduite din pieptul micilor și nevinovaților copilași cari suferă martiraj la fel ca și cei

mari, lăsați să vă pătrundă adânc în suflet, pentru a scoate de acolo ura satanică a diavolului pentru a face loc, iubirii nemărginite a lui Hristos.

A. C.

PENTRU INIMA COPIILOR

Gingășie

Într'o țară depărtată, trăia o mică fetiță orfană. Părinții ei murind au lăsat-o la o mătușă a ei, care era ultima din neamul lor. Aceasta însă era foarte rea. Toată ziua o pune pe biata fetiță să facă lucrurile cele mai grele, iar când fetița nu putea, fiind mică și slăbuță, o bătea.

Fetița însă nu se plângea niciodată ci o asculta, întodeauna, pentru că așa era învățată dela părinții săi.

Nu trecu mult și bătrâna ei mătușă căzu bolnavă și multe luni stătu pe patul de suferință fiind îngrijită numai de micuța fetiță care îi da apă și de ale mâncării în pat. Toată ziua nu se mișca de lângă patul suferinței iar noaptea când nu mai putea de oboseală, dormea pe un scaun.

Într'o dimineață când fetița se trezi din ațipeala care a prins-o, mătușa ei era moartă iar ea era a nimănu.

Ea a rămas singură pe lume, dar totuș nu s'a descurajat. De aici încolo era silită să-și câștige singură pâinea de toate zilele.

Cu un coș umbla toată ziua pe câmp și aduna fragi pe care îi vindea. Fetița însă se purta foarte gingaș nu numai cu toată lumea ci și cu fragile pe care le culegea grijind ca să nu rupă nici un vlăstar.

Într'o zi o doamnă bogată văzând gingășia fetiței, a îndrăgit-o și cum nu avea copii, a luat-o la ea.

De atunci a trăit fericită până la adânci bătrânețe. Dumnezeu i-a răsplătit bunătatea și gingășia dându-i o vieată lungă.

M. Moțu

Vicarul Apostolic din Sandwich, Mr. Maigret, își propune să viziteze insula Molokai, unde guvernul îngrămădise peste 800 de leproși în majoritate păgâni.

Văzând acest spectacol dezolant și fiindu-i milă de acei bieți nenorociți, decide să trimită pe cineva care să le fie tată și mângâietor. Se gândește la Părintele Damian de Venster, care de aproape 8 ani de zile semăna sămânța cea bună a adevărului în districtul de Kohala. Părintele primește știrea cu bucurie și imediat se și pune la drum. Însă nu trecu mult că Vicarul și scrie P. Damian să se întoarcă. Dar

care nu-i fu mirarea, când, drept răspuns, primi o scrisoare semnată de toți leproșii cu următorul conținut:

„Mulțumim, Monseniore, pentru că ne-ai trimis un preot așa de bun; dar pentruce voiți să ni-l răpiți? El ne iubește atât de mult!..”

Părintele Damian, pe de altă parte văzând inima acelor leproși, scrie singur Vicarului rugându-l să-i îngăduie a rămănea și pe mai departe în mijlocul lor. Dorința îi fu împlinită. De acum nu va mai părăsi niciodată leproseria din Molokai. Acolo își va trăi 16 ani încontinuu, necunoscut de nimeni, vieța sa până la moarte.

Nu va mai vedea, de acum înainte, altceva în lume decât numai leproși. El va fi tovarășul, fratele, tatăl lor. Nu se va mai deosebi de ei. Va uita chiar că are un trup sănătos, robust.

„Adevărat, — va scrie viteazul misionar Superiorului său General, — e oribil să te uiți la ei, dar au și ei un suflet răscumpărat cu sângele prea scump a lui Isus Hristos. Isus a vindecat pe leproși. Dacă eu nu pot să-i vindec precum i-a vindecat El, pot totuși să-i mângâi.”

Și i-a mângâiat le-a alinat durerile! Câte procesiuni apoi n'a organizat el! Câți copilași nevinovați, cu degetele lor putrede, n'au cadelițat și n'au a-

runcat flori, în timpul acestor procesiuni, înaintea preasfintei Taine! Câte coșciuguri n'a făcut cu propriile sale mâini, pentru cadavrele neînsuflețite!...

Într'o dimineață din 1885, medicul leproseriei, după ce-l privește gales și îndelung, îi spune: „Ah, Părinte, e rândul Sfinției tale, ești atins!..”

Misionarul dă de știre episcopului într'un mod simplu de tot: „Mi s'a oprit de-a mai merge de acum înainte la Honolulu: mi s'a descoperit început de lepră pe obraz și la urechea dreaptă. Peste puțin voi fi cu totul desfigurat.”

Bubulițele roșii i-au atacat mai întâiu fața apoi întreg trupul...

11.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

Și n'a venit!..

Iar de ziua aceea și de ciasul acela nimeni nu știe, nici ingerii din ceruri, ci numai Tatăl singur (Matet 24, 36),

Ziua de 21 Martie 1843 era socotită de către jidanul Ioseph Wolff și William Miller, ca ultimul moment de existență al acestui pământ, cu tot ce este pe el.

Ei explicau publicului, că textul biblic din Daniel 8,14 unde vorbește despre „Sanctuar“ este pământul care va fi distrus prin foc. „Apoi se mai susținea, că s'ar referi la aceea parte a pământului, în care era să fie adus Israel, și anume Palestina“ [Marea luptă 799].

Prin urmare, ținta și principiul fundamental al jidanului Ioseph Wolff, nu era pregătirea poporului pentru a aștepta pe Domnul Hristos, ci jefuirea și distrugerea Creștinismului, în al cărui loc să fie restabilit imperiul iudovesc. Acesta este vechiul cântec al lor pe care nu l-au uitat nici astăzi.

Ei au dus în eroare peste cincizeci mii persoane. Pe acestea le-a jefuit atât sufletește cât și materialicește! Le-au zăpăcit mințile încât au crezut în chip orb, că la 21 Martie 1843, vine Domnul Hristos să-i ducă în cer, iar pe cei ce nu sunt adventiști să-i ardă cu foc. Pentru a-i putea duce în această rătăcire au muncit din răzputeri mai mulți ani.

Ziua de 21 Martie 1843 a sosit, iar soarele a răsărit pe bolta ce-

reasă eșind „ca un mire din camera sa de nuntă, și ca un uriaș vesel cutreera pământul“ [Psalmul 18, 5.] Razele sale binecuvântate de Dumnezeu reflectau globul pământesc plin de vietăți create de „Făcătorul tuturor văzutelelor și nevăzutelelor“.

„Adventiștii sunt pocăiți“ adică sfinți — zice prorocița mincinoasă a adventiștilor, E. G. White — și așteptau momentul cel mai fericit, cu cea mai mare bucurie, apariția Domnului Hristos ca să-l întâmpine și să-i ducă în cer. Ochii lor erau îndreptați neclintii spre cer, și strigau neîncetat într'un glas: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“ [Semnele Timpului: IX N 6 pag. 93]

Dar sârmanii strigau zadarnic, căci Domnul Hristos nu le-a ascultat rugăciunile și strigătele lor! Sf. Scriptură zice: „Eu (Dumnezeu) zădărnicesc semnele (planurile) prorocilor mincinoși și arăt ca înșelători pe gâcitori“ (Isaia 44, 25).

Dumnezeu a făcut de rușine pe prorocii adventiștilor, ca și pe cei 950 de proroci a lui Baal și ai Astartelor (Dumbrănilor) din timpul marelui proroc Ilie, când aceștia au depărtat pe popor dela adevărul Dumnezeu și dela rânduiala sfintei Biserici poruncită de El.

Iată ce ne spune Sf. Scriptură

despre ei: *Și a zis Ilie prorocilor lui Baal: Să vă alegeți un junc și să l gâtiți voi înainte, căci sunteți mai mulți, și să chemați numele dumnezeului vostru, dar foc să nu ațâțați. Și au luat ei juncul care li s'a dat și l-au gătit și au chemat numele lui Baal, de dimineața până la amiază, zicând: „Baale, auzi-ne! Dar nu s'a auzit nici glas, nici răspuns, și săreau împrejurul jertfelnicului (locul pe care era pus juncul să fie jertfit) care-l făcuseră. Iar la amiază Ilie (prorocul) a început să rădă de ei și zicea: Strigați mai tare că doară-i dumnezeu! Poate stă de vorbă cu cineva, sau poate că se îndeletnicește cu ceva, sau este în călătorie, sau poate doar-me; strigați tare să se trezească. Ei au început să strige cu glas mai tare, și se înțepau dușă obiceii lor cu cuțite și cu lance așa că sângele lor curgea din ei. Trecuse acum de amiază și ei tot s'au zbugiumat mereu până la timpul jertfei (seara). Dar nu s'a auzit nici glas, nici semn de luare aminte“.* (III Regi 18, 19-29 In Biblia tradusă de pocăiți e scris la I Regi sau la I Impărați).

Prorocii mincinoși ai adventiștilor jidanul Ioseph Wolff și William Miller cu cei peste treimi de ingeri mai mici de ai lor, și cu cele peste cincizecimii de persoane căzute victime iudovești, nu s'au înțepat cu cuțite nici cu lance, căci i-ar fi durut prea tare. Dar au strigat întreaga ziua de 21 Martie 1843: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“, dar nu le-a răspuns nici n'a venit Hristos.

Soarele a apus, iar ziua de 21 Martie 1843 a trecut fără să fie ceva semn de schimbare în această lume. Așa zice psalmistul David: „Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu și lucrul mâinilor lui o vestește țaria, Zilele una alteia revarsă ordin și nopțile una alteia dau în știre fără vorbe și fără cuvinte, neauzită este vocea lor“ (Psalmul 18, 1-4).

Așa a trecut ziua de 21 Martie 1843 ca oricare altă zi creiată de Dumnezeu. In schimb a sosit noaptea întunecoasă pentru adventiști, căci neîmplinindu-se dorințele lor, au fost întristați și descurajați bineînțelele membrii nu și conducătorii.

Sârmanele victime erau într'o stare nenorocită pe care nu o poate descrie mâna omenească, în deajuns. Erau în ce mai mare rătăcire, zăpăcire, ce există, și durere sufletească. Erau jefuiți sufletește și materialicește de criminalii: Ioseph Wolff, William Miller etc. etc.

Ce ai vrea să fii?

O gazetă americană a pus odată o întrebare cititorilor săi: — Ce ai vrea să fii? Ce carieră, adică ce slujbă ți-ar plăcea mai mult?

A doua zi au și început să sosească la redacție răspunsurile cu duiumul. Fiecare cititor vroia să fie altceva decât este. Unul ar fi dorit să fie general, altul milionar, unul inginer, altul judecător, altul cântăreț, unul aviator, altul deputat și așa mai departe. Intre miile de răspunsuri nu era nici unul singur, care să spuie că e multumit cu slujba ce o are, cu soarta ce

i-a hărăzit Dumnezeu.

După câteva zile sosește la redacție și o scrisoare cu următorul conținut:

„Am citit din întâmplare, întrebarea ce o puneți cititorilor și mă cred datorat și eu cu un răspuns. In tinerețe aveam și eu o dorință mare: Să ajung om bogat; să am bani mulți, să-mi pot împlini toate poftele inimei mele. Încă nici nu părăsisem bine băncile școlii, când am început drumul spre înapătuirea visului meu de fericire. Am urmat pe calea apucată; am ajuns la bogăție, am gustat toate plăcerile, dar cu fericirea nu am făcut încă cunoștință. Când mi-am dat seama că drumul pe care înaintez mă îndepărtează de țintă, era prea târziu. Drumul se sfârșise în poarta unei închisori, printre ale cărei zăbrele v'am strecurat aceste rânduri. Aici am învățat multe lucruri, pe cari nu le cunoscusem înainte. Aici mi-am dat seama, că banul îți poate procura plăceri, dar în plăceri nu poți găsi fericire.“

Acum să răspund și la întrebarea care ați pus-o în gazetă: Ce ași dori să fiu? Aș dori să fiu ceea ce n'am fost până aci: Om cinstit; aș vrea să gust din fericirea cea adevărată, din fericirea unei conștiințe curate, a unei vieți împăcate cu Dumnezeu. Aceasta e calea pe care vreau s'apuc, când voi scăpa de aici. Aceasta este fericirea pe care o voi căuta în viitor. *Un pușcăriaș“.*

Dar câți dintre oamenii de astăzi vreau să fie oameni cinstiti? Pentru bani, mulți își vând cinstea ca pe o marfă.

Nu vă pierdeți timpul!

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție specială creată și bine organizată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai

efțin ca dvs.

„Serviciul Gazetelor“

Agenție internațională de presă și publicitate
BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot ceea ce scrie în presa din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

SECRETARI

Turmă dusă'n rătăcire de meschine interese
Prinsă'n plasa otrăvită ce în jurul ei se țese
Suflete perdute'n ceață, îndopate cu neghină
Ceață fără căpătâiu ce se'ndreaptă spre ruină.

Vânători cu dibăcie în a sufletelor stoluri
Care jefuiesc credulii ca să-și umple a lor goluri
„Domnul“ este o hulire pe a lor murdară buză
E cuvântul ce-l aruncă pentru-a furturilor seuză

Lupi ce urlă bunătatea îmbrăcați, în piei de oaie.
Conștiințe'ntunecate, ce pe oameni îi jupoaie
De a lor, biete avuturi câștigate'n trudnicie,
Ce le fură fericirea vieții care o să vie.

Cu viclene sfaturi date îi târăște spre osândă
Pe acei ce cred în tranșii cu o dragoste arzândă.
Vă feriți de-aceste scorpui veninoase'n umilință
Sufletul vi-l ruinează și vă duc la suferință.

Gogu B. Sântioneanu

Viteazul apostol nu-și mai poate exercita misiunea în mijlocul bolnavilor. Poate spune sfânta liturghie până în ultima clipă, căoi, lucru extraordinar, pe când această boală atacă dela început falangele degetelor dela mâini și picioare, degetele sale rămân neatînse.

Patru ani mai târziu, în Ianuarie 1889, iată ce se scrie despre dânsul:

„Răzemat de sfântul altar, în picioare, cu capul umflat îngrozitor cu fața de monstru, cu ochi rătăcitori și fără pic de vieță, cu urechea mâncată aproape în întregime... nu mai seamănă a om... Cu obrazul

sbârcit și umflat, cu barba neîngrijită, cu mâinile jerpuite... e un spectacol îngrozitor!...“

In 30 Martie, cu surâsul ce-l avea pe buze întotdeauna, spuse celor ce-l înconjurau: „Priviți mâinile mele. Pielea de pe ele e neagră... E semnul morții. Bunul Dumnezeu mă chiamă să prăznuiesc Sf Paști împreună cu Dânsul...“

In întâia zi din săptămâna Mare, 15 Aprilie, își dete sufletul în brațele Aceluia care a vindecat leproșii. Avea 40 de ani!

Așa a murit cel dintâiu misionar al leproșilor!

P. MOȘNEGUT
(Micul Misionar)

Ziua de naștere a unui binefăcător

Boala e cu mult mai ucigătoare decât dinamita și dealtfel există mult mai multe boale ca dinamita. Din motive inexplicabile, însă, ne îndreptăm toată atenția cu mult mai mult spre descoperitorul dinamitei, decât spre oamenii cari au studiat boalele și au găsit mijloacele pentru a lupta contra lor. Vrem, însă, să amintim ziua nașterii unui om, față de care întreg Universul ar trebui să-i se prosterne: **Sir Ronald Ross**. Pentru știință și omenire el a fost unul din cei mai însemnați pioneri. Ross și-a făcut descoperirile sale în spital și în laborator, fără zgomot și deaceia puțini știu ce-a descoperit acest modest englez cu privire la malarie, la țânțar și la chinină, descoperire care a schimbat jumătate din fața lumii. Stomacul țânțarului este desigur un spațiu foarte mic pentru descoperiri de fapte noi, însă Ross a găsit un lucru, pe care oricine ar trebui să-l cunoască. Iată-l: un țânțar, care a înțepat o persoană atinsă de malarie, capătă în stomacul său puțin sânge infectat. Stomacul țânțarului elimină germeii malariei, care se înmulțesc și infectează imediat persoana înțepată de acest țânțar. Cu alte cuvinte: stomacul țânțarului e o mică fabrică de malarie și singurul transmitător al temutei maladii.

Sir Ronald Ross a știut prea bine că înțepăturile de țânțari se produc destul de des și că posibilitatea infecțiunii este aproape sigură. El a scris în cartea sa despre prevenirea malariei că prin distrugerea tuturor țânțarilor s'ar putea nimici malarie, însă deoarece acest lucru este imposibil, singurul mijloc pentru combaterea malariei este administrarea chininei.

Și azi încă, singurul tratament al malariei cu renume mondial, este acel cu chinină.

Ca profilaxie *Comisiunea antimalarică a Ligii Națiunilor* recomandă o doză zilnică de 0,4 grame chinină în tot timpul sezonului malariei; iar ca tratament o doză zilnică de 1-1, 2 grame timp de 5-7 zile. Nu se aplică un tratament ulterior, ci toate recidivele se tratează în același mod.

CUGETĂRI DESPRE FEMEI

Venerează casa acea în care o femeie cultă, învățată, delicată se interesează de tot ce se petrece în casa ei, care stă în bucătărie, gătind mâncare pentru soțul și copiii ei; și stimează-o când o vezi că face totul cu plăcere și din toată inima.

L. von Stein.

STIRI

DIN ȚARĂ

Marele voevod de Alba Iulia a făcut o călătorie pe Valea Jiului și în Banat. Prețutindeni a fost primit cu simpatie de popor.

Marele Voevod Mihai s'a purtat prietenește peste tot așa că toți au rămas impresionați de simplitatea Moștenitorului de Tron.

În călătoria sa Marele Voevod Mihai, a trecut și prin comuna Petnic unde a poposit la casa dascălului Jurhescu, al cărui fiu este coleg de clasă cu Marele Voevod. Această faptă a fost primită cu urale de întreg satul.

Peste tot pe unde a trecut Vlăstarul Regal a lăsat în urmă-i inimi pline de dragoste, cari sunt gata oricând să se jertfească pentru Țară și Tron.

Și-au pierdut cetățenia română dnii: Carol Davilla fost ministru al României la Washington, E. Schahman și Radu Drăgulescu, cetățeni români, domiciliați la Paris.

Toți aceștia au fost despuiați de cetățenia română, din cauză că au criticat starea lucrurilor din România și pe conducătorii ei.

Deoarece P. S. S Episcopul Nicolae Colan al Clujului

s'a retras dela Ministerul „Educației Naționale”, (al școalelor). M. S. Regele Carol al II-lea a însărcinat cu conducerea acestui Minister pe d-l Armand Călinescu, ministrul de Interne.

DIN STRĂINĂTATE

Luptele din Spania se continuă tot mai violente. Republicanii văzând că pe zi ce trece li se apropie sfârșitul încearcă să sperie lumea. Zilele trecute guvernul republican, a declarat că, dacă naționaliștii vor mai bombarda orașele deschise republicane, ei vor bombardă nu numai orașele deschise naționaliste, ci și orașele din țările streine. (Germania și Italia) răspunzătoare. Ei cred că în acest fel s'ar deslănțui războiul mondial, care îi va duce la biruință.

Inzadar sunt toate aceste svârcoliri, căci Dumnezeu veghează și va face ca și pe mai departe să domnească pacea între țările Europene.

In Palestina tulburările se țin lanț. La Tel Aviv, mai mulți necunoscuți au aruncat două bombe, cari au omorât 4 evrei și au rănit 7 arabi. Au mai fost găsiți 2 evrei înjun-

ghiați. Actele de terorism se produc mai mult în orașele unde evreii sunt în număr mai mare.

La Iaffa s'a descoperit un important depozit de arme, la un arab. Au fost arestați 3 arabi. Pt. a se pune capăt acestor tulburări autoritățile militare britanice, amendează cu sume mari toate satele și orașele în care se produc tulburările.

D. Tratmann ambasadorul Germaniei în China s'a înapoiat în Germania fiind rechemat de guvern. În legătură cu aceasta se afirmă că Germania ar avea de gând să rupă relațiile diplomatice cu China și că Japonia se va putea bizui de acum înainte pe sprijinul Germaniei.

Războiul Chino-Japonez încă este în toi. Unele puteri au încercat să intervie în conflictul chino-japonez, dar fără rezultat.

Orașul chinez Matang, care este atacat de japonezi, mai rezistă cu toată Japonezii au cucerit unul din forturile orașului. Chinezii vor încerca să recucerească fortul ocupat de japonezi.

Hazuri

CUMINȚENIE

Mama: Foarte urât din partea lui Tudorel, că s'a apucat să atârne un blid de coada câinelui. Oare tu n'ai fi făcut una ca asta?

Copilul: Nu mamă dragă!

Mama: Atunci de ce l-ai lăsat pe el să facă astfel de lucruri rele?

Copilul: Fiind că eu țineam câinele, să nu fugă.

SGÂRCIT

Un sgârcit făcu într'o zi către Dumnezeu această rugăciune:

—Doamne ce sunt pentru tine 100.000 de ani?

—Nimic mai mult decât un minut, spuse Dumnezeu.

—Și, Doamne, ce sunt pentru tine 100.000 de franci?

—Un franc, de loc mai mult răspuse Dumnezeu.

—O, Doamne, dă-mi atunci un, franc.

—Da, răspuse Dumnezeu, dar așteaptă un minut.

PE STRADĂ

Un domn foarte gras și unul foarte slab se iau la ceartă pe stradă:

Cel gras.—Când te vede cineva îi vine să creadă că domnește foamea în țară.

Cel slab.—Dar pe d-ta când te vede cineva îi vine să creadă că d-ta ai pricinuit-o.

MAI LĂMURIT

Invățătorul: Apoi cu parașuta te dai așa: zici 1,2,3, și apoi îți dai drumul... se deschide singură.

Elevul: Dar dacă zici și 4 și 5 și 6 și tot nu se deschide?

Invățătorul: Foarte simplu: mergi la magazin și-ți iei altă parașută și încerci din nou.

DIN CARTEA VIETII

Ce e nimica

Nimica? nimica, e nimica, veți răspunde. Cu toate acestea, greșiți! Eu susțin că *nimica* e totul în ziua de azi. La ce se reduc volumele de romane, de nuvele, de scrieri, cari prăpădesc atâta hârtie? La *nimica*. Ce conțin multe cărți, multe ziare, multe reviste? *Nimica*. Câți oameni cari n'au fost *nimica*, nu sunt buni de *nimic* și totuși sunt tari și mari? Câți oameni de *nimic* ne stăpânesc și au averi? Ce poate fi mai mârșav decât inima unui cămătar, ce poate fi mai fals decât un jurământ de dragoste? *Nimic*. Pentru o *nimica* toată, ne amărăm vieța. Ce e în creierul multor indivizi înfumurați? *Nimic*. Ce e în inima multor femei? *Nimic*. Mai ales la femei, *nimicul* joacă un rol însemnat: Cu un *nimic* știe să placă, o *nimica* o face să plângă, cu un *nimica* o consolezi, o *nimica* o amuză, un *nimic* o plictisește.

Dar nu voesc să abuzez de răbdarea d-v apropo de *nimic*; de aceea nu voiu mai spune *nimic*.
Guichot

POȘTA GAZETEI

Am primit și chităm cu mulțumire abonamentele primite până la 30 lunie.

Cluj câte 100 lei; *Vasile Petean și Emanoil Petean*, iar dela *Ilie Mandrauel 125 și Vasile Tohati 50 lei*.

Provincie câte 100 lei:

Gheorghe Suorășan; Vasile Timar; Grigor Handabut; Ionaș Bojor și Nicolae Bojor din Coplean Aurel Pascu, *Luiza Olariu, Mărioara Lupu, Silvia Man, Paulina Oșianu, Letiția Cloitor-Sălișca, Emil Anușca-Blaj. Valer Pop-Tăudu Almaș. Vasile Ispas-Cămarăș. Filon Pătărlăceanu-Orosia. Gheorghe Tohătan-Vetiș.*

D. Ș. Iakubinyi în S. Mulțumim pentru interes și propagandă, Scrie-ne adresa prietenilor și colegilor de școală, pentru a le trimite gazeta. Comunicați-ne numele, funcțiunea și domiciliul persoanelor adventiste cari vă cer gazeta, căci d-l I. Flozea îi ve servi bucuross cu documente publice tipărite și să poftescă să discute astfel de chestiuni cu cine este, specializat în aceste lucruri. Cu timpul gazeta noastră va face lumină deplină pentru a se vedea Adevărul veșnic, unica lege a lui Dumnezeu